

godmødige Flertal her, og naar nu den ærede
 Conseilspræsident ikke faar os til at gaa ind derpaa,
 naar vi sige Nei, saaledes springe vi ikke omkring,
 fordi den høie Regjering ikfter Sind paa saa-
 danne Spørgsmaal, saa sender han Thinget bort,
 og giver Valgerne Thinget Medhold, forlanger
 han endda af det nye Thing, at det skal bøje sig.
 Seg maa befjende, at jeg ikke formaar at indse
 Nødvigheden af denne Fremgangsmaade. Det er
 ikke en Stilling, den samme Conseilspræsident efter
 min Formening bør kunne byde Folkethinget og
 kræve, at det skal gaa ind paa. Sa, hvem af
 Folkethingets ærede Medlemmer der gjør det —
 det kommer ikke mig ved, hver har sit Ansvar
 og sine Tilbøieligheder. For mit eget Vedkom-
 mende, for deres, jeg pleier at være Ordfører
 for, mine nærmeste Venner her, og jeg antager,
 at mine Medforslagsstillere ville slutte sig dertil,
 siger jeg: Vi kunne ikke indtage den Stilling,
 vi kunne ikke lade os dette byde. Jeg kan imid-
 lertid ikke se, at de Herrer af Flertallet i Ud-
 valget kunne have den fjerneste Fornøielse af deres
 Forslag paa dette Punkt undtagen den, at det
 kunde interessere dem at se, at Thingets Flertal,
 som ifjor paa Regjeringens Forslag satte Noget
 ind paa Finantsloven imod de Herrer's fiddende
 Opposition, nu paa de Herrer's Ordre eller For-
 slag nødes til at indtage et forandret Standpunkt.
 Den Interesse kunde det muligvis have, men
 hvorledes ærede Folkethingsmænd kunne tillægge
 denne Interesse særlig Betydning, er mig en Gaade.
 Jeg vilde hellere se, at et Folkething handler fast
 logisk og konsekvent ved at tage en Beslutning,
 end at Flertallet veglede Mening hver anden
 Maaned. Med Hensyn til et andet Punkt, Skibet,
 det nye store Kampskib, er det mig heller ikke
 klart, hvorledes den ærede Marineminister kan
 mene, at han nu er istand til at over-
 bevise os om, eller hvorledes han nu kan
 tro at være kommen til den fulde og faste Over-
 bevistning, som han udtaler, at det Skib, han
 har foreslaaet i Vinter, det, vi skulle have, vil
 ca. 1890 være et tidssvarende Skib, og særlig
 tidssvarende fremfor et, som han maasse kunde
 begynde paa efter et Aars Lids længere Over-
 veielse. Naar jeg nævner 1890, er det over-
 ensstemmende med den ærede Ministers egen
 Plan. Han har foreslaaet, at vi skulle have et
 stort Skib til inden 1890, s. Ex. af Helgoland-
 klassen, og jeg antager, at skulle vi i dette Lids-
 rum have et stort Skib til, saa maa det være i
 Alles Interesse, at det ialtsald, naar det bliver
 bygget, bliver saaledes, at man er overbevist om,
 at det er et saadant, der for vore Forhold og
 for Flaadens Opgave vil være saa godt og tidss-
 varende som muligt, naar det bliver færdigt.
 Men den ærede Minister har ikke overbevist mig,
 og jeg tror ikke, at han er saa vidt i sine Over-
 veielser, at han tør paastaa, at det, han fore-
 slaar os her, just nu er det bedste, vi kunne be-

gynde at bygge, selv om man strax blev enig
 om et større Skib. Derimod kan jeg meget godt
 forstaa, om den ærede Minister kunde sige for-
 sigtigvis: Nu have vi bygget af hvad vi kalde
 større Skibe 3, lad os nu ved Siden af faae
 under Arbejde en Del af de smaa Skibe, som
 vi ogsaa trænge meget til; lad os bygge dem
 ved Siden af, medens vi undersøge, om vi skulle
 have det større Skib, og da hvorledes. Det er
 den Stilling, vi foreslaa den ærede Minister at
 indtage. Her er ikke Spørgsmaal om Forskjel
 i Bevilling, Bevillingen er den samme. Jeg
 tror, at vort Forslag er forsigtigere, og det sigter
 tilvisse lige saa sikkert paa at udvikle Flaaden
 som det andet Forslag. Endvidere skaber det
 hurtigere et Forsvarsmiddel for Flaaden end det
 andet Forslag, og man kan jo mulig blive enig
 siden om noget Andet, selv om man ikke absolut
 kan faae Bevillingen til det store Skib gjennem-
 ført ved en parlamentarisk Krig i Finantsaaret
 1881—82. Nu svarer man til denne Indven-
 ding om manglende Undersøgelser, at man jo
 derfor ogsaa forlader Helgolandstypen; derfor
 overlader Flertallet nu til Ministeren efter for-
 nyet Undersøgelse at bestemme, hvilket Skib han
 vil have. Jeg vil spørge Dem, mine Herrer:
 Hvornaar har man overladt til Ministeren efter
 eget Skøn at bestemme, om han vil sætte et
 Skib i Arbejde til 5, 6 eller 7 Millioner Kroner?
 Hvornaar har nogen Rigsdag paa denne Maade
 betroet sig til en enkelt Minister angaaende det
 finantsielle Forhold? Enten er Undersøgelsen
 klar, saa at Ministeren er sikker paa sit Helgo-
 land, og saa er Flertallets Forslag usfordøent,
 saa kunde vi have blevet ved det Gamle, eller ogsaa
 er Forslaget om, at der skal nye Undersøgelser
 til, begrundet, men saa siger jeg: Lad os saa
 vente et Par Maaneder, indtil vi kunne faae at
 vide, hvad denne Undersøgelse betyder, samt hvil-
 ken Pris Ministeren forlanger, saa kunne vi tale
 om, hvorvidt man kan finde det forvarligt at
 binde 5 à 6 Mill. Kr. til et enkelt Vaaben her
 hos os. Angaaende de 100,000 Kr. til en Torpe-
 d. baad, da har det interesseret mig at se den Ud-
 holdenhed, hvormed man har fastholdt dette For-
 slag. Dette er nærmere udviklet i Betænkningen,
 og jeg skal derfor kun sige et Par Ord derom.
 For det Første siger man, at vi have været for-
 farrige med Hensyn til Bevillinger til Ryskibs-
 bygning. Jeg tror nu ikke, at Nogen kan sige,
 at vi have været for farrige mod denne høitærede
 Marineminister. Der har aldrig eksisteret nogen
 Marineminister, som har faaet en saadan Bevil-
 ling paa Finantsloven, som den høitærede Ma-
 rineminister har faaet iaar. Han har iaar paa
 det ordinære Budget faaet adskillige Hundretusinde
 Kroner over, hvad Nogen troede, han vilde have
 faaet efter den nye Flaadelov ifjor; men endda
 er man ikke tilfreds. Man er gaaet til at bevilge
 1,668,000 Kr. til Ryskibsbygning, altsaa